VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2025. gada 19. novembrī*

Eiropas Savienības preču zīme – Atcelšanas process – Eiropas Savienības grafiska preču zīme "Làv" – Regulas (ES) 2017/1001 18. panta 1. punkts un 58. panta 1. punkta a) apakšpunkts – Faktiskas izmantošanas pierādījums – Pierādījumu vērtēšana – Nesamērīgs vai pārmērīgs pierādīšanas pienākums – Labas pārvaldības princips – Pamattiesību hartas 41. pants

Lietā T-563/24

Gürok Turizm ve Madencilik AŞ, Kitahja [*Kütahya*] (Turcija), ko pārstāv *J. Erdozain López*, *J. Vicente Martínez* un *M. López Camba*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *D. Stoyanova-Valchanova*, pārstāve,

atbildētājs,

otra procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībniece –

Olav GmbH, Ķelne (Vācija),

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

apspriežu laikā šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja P. Škvaržilova-Pelcla [*P. Škvařilová-Pelzl*] (referente), tiesneši I. Nemms [*I. Nõmm*] un D. Kukovecs [*D. Kukovec*],

sekretārs: J. Čuboņs [*J. Čuboň*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc 2025. gada 7. jūlija tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

1 Ar prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja *Gürok Turizm ve Madencilik AŞ* lūdz atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas ceturtās padomes 2024. gada 22. augusta lēmumu lietā R 214/2024-4 (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture

2 Prasītājai pieder Eiropas Savienības preču zīme Nr. 011224821, kas reģistrēta 2013. gada 7. martā, pamatojoties uz pieteikumu, ko 2012. gada 28. septembrī iesniedza tās tiesību priekštece *Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi*, attiecībā uz šādu grafisku apzīmējumu:

3 Preces un pakalpojumi, attiecībā uz kuriem tika reģistrēta šā sprieduma 2. punktā minētā preču zīme, ietilpst 8., 11., 19., 21., 35., 37. un 39. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nīcas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no klasēm atbilst šādam aprakstam:

– 8. klase: "Rokas darbarīki un ar roku darbināmas ierīces; galda piederumi, dakšas un karotes; pie jostas nēsājami ieroči; skuvekļi; no dārgmetāliem izgatavoti un ar tiem pārklāti galda piederumi, t.i., naži, karotes un dakšas; neelektriski olu vai siera griezēji, neelektriski picas naži, neelektriski augļu un dārzeņi mizotāji";

– 11. klase: "Apgaismošanas, apsildes, tvaika ražošanas, ēdiena termiskās apstrādes, dzesēšanas, žāvēšanas, vēdināšanas, ūdenspiegādes un sanitārtehniskās ierīces un aparāti; vannas, bidē, vannas iekārtas, dušas kabīnes, pisuāri (sanitārās iekārtas), klozetpodi, tualetes, pārvietojamas tualetes kabīnes, izlietnes";

– 19. klase: "Nemetāliski būvmateriāli; nemetāliskas cietas caurules būvniecībai; asfalts, darva un bitums; pārvietojamas nemetāliskas būves; pieminekļi (izņemot metāla); lietie betona, ģipšakmens, fajansa, māla, smilšu, dabīga akmens, mākslīgo akmeņu, koksnes, plastmasas vai sintētiski materiāli būvei un ceļu būvei; būves, masti, barjeras; dabīgi vai sintētiski virsmapvalki, kas paredzēti būvniecībai plākšņu vai slokšņu veidā (kūstoši); stikla bloki būvniecībai, stikla ķieģeļi, stikla flīzes, stikla rūtis, stiklu paneļi būvniecībai";

– 21. klase: "Mājturības un virtuves piederumi, ierīces, tilpnes un trauki; ķemmes un sūkļi; sukas (izņemot otas); materiāli suku izstrādājumiem; tīrīšanas un apkopšanas rīki un ierīces; tērauda skaidas (tīrīšanai); neapstrādāts vai daļēji apstrādāts stikls (izņemot stiklu celtniecības vajadzībām); izstrādājumi no stikla, porcelāna, fajansa un keramikas, kas nav ietverti citās klasēs; stikla un porcelāna trauki, trauciņi, cepumu trauki, glāzes, tases, paplātes, olu trauciņi, kafijas tases, kastroļi, karafes, kūku veidnes, tējkannas, galda piederumi (izņemot nažus, dakšas un karotes), proti, bļodas, krūzes, šķīvji, sāls un piparu trauki, mērces trauki; stikla un porcelāna krūkas un vāzes, statuetes un mākslas darbi";

– 35. klase: "Reklāma; darījumu vadīšana; uzņēmumu pārvaldīšana; biroja darbi; rokas darbarīku un ierīču (ar roku darbināmu), apgaismes, apsildes, tvaika ražošanas, ēdiena gatavošanas, dzesēšanas, žāvēšanas, ventilācijas ierīču, ūdensapgādes un sanitāro iekārtu, būvmateriālu, nemetālisku konstrukciju, pārvietojamu būvkonstrukciju, nemetālisku pieminekļu, mājsaimniecības vai virtuves piederumus, stikla, porcelāna, fajansa un keramikas mājsaimniecības vai virtuves piederumu (izņemot to transportēšanu) apkopošana trešām personām, lai klienti varētu ērti aplūkot un iegādāties šos izstrādājumus; visi iepriekš minētie pakalpojumi, ko var sniegt mazumtirdzniecības veikalos, vairumtirdzniecības vietās, izmantojot katalogus pārdošanai pa pastu vai elektroniski, piemēram, izmantojot interneta vietnes vai televeikala programmas";

– 37. klase: "Būvniecība; remonts; labiekārtošanas (iekārtu uzstādīšanas) darbi; būvniecības pakalpojumi; būvniecība, remonts un restaurēšana";

– 39. klase: "Transports; preču iesaiņošana un uzglabāšana; ceļojumu organizēšana; transporta komisijas aģentūru pakalpojumi, organizējot ekskursijas tūristiem, kravu pārvadājumu starpniecības aģentūru pakalpojumi, kuģu aģentūru pakalpojumi kravas kuģu pārvadājumu veidā, tūrisma biroju pakalpojumi tūrisma aģentūru pakalpojumu veidā un tūristu gidu pakalpojumi, transporta rezervēšanas pakalpojumi, braucieni un ceļojumu biļetes, ceļojumu organizēšanas pakalpojumi".

4 2022. gada 8. decembrī *Olav GmbH*, otra procesa Apelācijas padomē dalībniece, iesniedza pieteikumu par šā sprieduma 2. punktā minētās preču zīmes atcelšanu attiecībā uz visām precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem minētā preču zīme ir reģistrēta, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.) 58. panta 1. punkta a) apakšpunktu, jo nepārtrauktā piecu gadu laikposmā šī preču zīme nav tikusi faktiski izmantota.

5 Ar 2023. gada 28. novembra lēmumu Anulēšanas nodaļa daļēji apmierināja pieteikumu un atzina apstrīdēto preču zīmi par atceltu attiecībā uz visām šā sprieduma 3. punktā minētajām precēm, izņemot preces, kas ietilpst 21. klasē: "mājturības un virtuves trauki; stikla trauki, kas nav ietverti citās klasēs; trauki, trauciņi, cepumu trauki, glāzes, tases, kafijas tases, karafes, galda piederumi (izņemot nažus, dakšas un karotes) no stikla, proti, bļodas, krūzes, šķīvji, krūkas".

6 2024. gada 28. janvārī *Olav GmbH*, pamatojoties uz Regulas 2017/1001 66.–71. pantu, iesniedza *EUIPO* apelāciju par Anulēšanas nodaļas lēmumu, ciktāl apstrīdētā preču zīme nebija atcelta attiecībā uz šā sprieduma 5. punktā minētajām precēm.

7 Ar apstrīdēto lēmumu Apelācijas padome atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumu, būtībā uzskatot, ka prasītājas iesniegtie pierādījumi nesasniedz nepieciešamo pierādījuma spēka slieksni, kas ļautu pierādīt apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjomu, un ka tas, ka prasītāja nav sniegusi papildu paskaidrojumus un savstarpējas norādes, ir šķērslis tam, lai minētos pierādījumus varētu uzskatīt par tādiem, kuri ir pārliecinoši, objektīvi un pietiekami.

Lietas dalībnieku prasījumi

8 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to ir apmierināts pieteikums par atcelšanu attiecībā uz visām ar apstrīdēto preču zīmi aptvertajām 21. klasē ietilpstošajām precēm;

– piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

– piespriest *Olav GmbH* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9 *EUIPO* lūdz Vispārējo tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu.

10 Tiesas sēdē prasītāja papildināja prasījumus, pakārtoti lūdzot Vispārējo tiesu grozīt apstrīdēto lēmumu.

11 Turklāt tiesas sēdē prasītāja paziņoja, ka atsakās no prasījuma piespriest *Olav GmbH* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, jo tā nav lietas dalībniece tiesvedībā Vispārējā tiesā, un par to tika izdarīta atzīme tiesas sēdes protokolā.

Juridiskais pamatojums

Par dažu prasījumu pieņemamību

Par prasītājas prasījuma grozīt apstrīdēto lēmumu pieņemamību

12 Tiesas sēdē prasītāja Vispārējā tiesā izvirzīja papildu prasījumu, pakārtoti lūdzot grozīt apstrīdēto lēmumu. Būtībā prasītāja, tāpat kā Anulēšanas nodaļa, lūdz Vispārējo tiesu, pamatojoties uz pirmstiesas stadijā iesniegtajiem pierādījumiem, konstatēt, ka apstrīdētā preču zīme ir tikusi faktiski izmantota.

13 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. pantu, kas atbilstoši šo pašu statūtu 53. panta pirmajai daļai ir piemērojams tiesvedībai Vispārējā tiesā, kā arī Vispārējās tiesas Reglamenta 76. pantu pieteikumā par lietas ierosināšanu it īpaši jānorāda strīda priekšmets un jāiekļauj prasītāja prasījumi. Prasījumi jāizklāsta precīzi un nepārprotami, jo pretējā gadījumā Vispārējā tiesa varētu lemt *infra* vai *ultra petita* un atbildētāja tiesības varētu tikt pārkāptas (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 21. oktobris, *Petco Animal Supplies Stores*/ITSB – *Gutiérrez Ariza* ("PETCO"), T-664/13, EU:T:2015:791, 24. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt jauni prasījumi, kas pirmo reizi iesniegti tiesas sēdē, nevar tikt pieņemti, pretējā gadījumā atbildētājam tiktu liegta iespēja sagatavot atbildi un tādējādi tiktu pārkāptas tiesības uz aizstāvību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 17. marts, Komisija/*AMI Semiconductor Belgium* u.c., C-294/02, EU:C:2005:172, 75. punkts, un 2021. gada 15. septembris, *ADR Center*/Komisija, T-364/15, nav publicēts, EU:T:2021:593, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

14 Tādējādi var tikt ņemti vērā vienīgi tie prasījumi, kas ir izklāstīti pieteikumā par lietas ierosināšanu, un prasības pamatotība jāizvērtē vienīgi, ņemot vērā minētajā pieteikumā formulētos prasījumus. Saskaņā ar Reglamenta 84. panta 1. punktu ir atļauts izvirzīt jaunus pamatus, ja tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi

iztiesāšanas laikā. No judikatūras izriet, ka šis nosacījums it īpaši attiecas uz visiem prasījumu grozījumiem un ka, nepastāvot tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas kļuvuši zināmi rakstveida procesa laikā, var tikt ņemti vērā vienīgi prasības pieteikumā izklāstītie prasījumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 21. oktobris, *PETCO*, T-664/13, EU:T:2015:791, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

15 Šajā lietā lūgums grozīt apstrīdēto lēmumu nav pamatots ne ar vienu jaunu apstākli Reglamenta 84. panta 1. punkta izpratnē, tālab, pat pieņemot, ka prasītāja būtu vēlējusies pielāgot savus prasījumus tiesas sēdē, šāds grozījums nevar tikt pieļauts, ņemot vērā, ka nav nekādu jaunu tiesisko un faktisko apstākļu, kas būtu kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

16 No tā izriet, ka prasītājas prasījums, ar kuru pakārtoti tiek lūgts grozīt apstrīdēto lēmumu un kurš pirmo reizi tika izvirzīts tiesas sēdē Vispārējā tiesā, ir nepieņemams.

Par tā prasījuma pieņemamību, ar kuru EUIPO atbalsta prasītājas prasījumus

17 Ar vienīgo prasījumu *EUIPO* pievienojas prasītājas prasījumiem atcelt apstrīdēto lēmumu.

18 Lai gan *EUIPO* nav *locus standi*, lai celtu prasību par Apelācijas padomes lēmumu, tam tomēr nav pienākuma sistemātiski aizstāvēt ikvienu apstrīdēto Apelācijas padomes lēmumu vai vienmēr izvirzīt prasījumu noraidīt prasību, kas celta par šādu lēmumu. Nekas neliedz *EUIPO* atbalstīt prasītāja prasījumu vai arī vienkārši paļauties uz Vispārējās tiesas vērtējumu, tajā pašā laikā sniedzot visus argumentus, ko tas uzskata par atbilstošiem, lai izskaidrotu jautājumu Vispārējai tiesai. Tomēr tas nedrīkst iesniegt prasījumus ar nolūku atcelt vai grozīt Apelācijas padomes lēmumu jautājumā, kas nav izvirzīts prasības pieteikumā, vai izvirzīt pamatus, kuri nav minēti prasības pieteikumā (skat. spriedumu, 2005. gada 25. oktobris, *Peek & Cloppenburg*/ITSB (“Cloppenburg”), T-379/03, EU:T:2005:373, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Jānorāda, ka šajā lietā prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka atcelšanas procesā tā būtībā esot noteikusi prasību par tik augstu pierādījumu kvalitāti, ka tas radītu ārkārtīgi smagu un nepraktisku slogu apstrīdētās preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādīšanā. Turklāt prasītāja apgalvo, ka Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka pierādījumi, kas attiecas uz minētās preču zīmes izmantošanas apjomu, ir nepietiekami, lai izmantošanu uzskatītu par faktisku.

20 *EUIPO* būtībā atbalsta prasītājas argumentāciju un pārmet Apelācijas padomei, ka konkrētajos lietas faktiskajos apstākļos tā ir noteikusi nesamērīgu pierādījumu kvalitātes prasību, līdz ar to apstrīdētais lēmums esot jāatceļ.

21 No minētā izriet, ka vienīgais prasījums, ar kuru *EUIPO* atbalsta prasītājas atcelšanas prasījumus, jāatzīst par pieņemamu, jo šis prasījums un tā pamatošanai izvirzītie argumenti nepārsniedz prasītājas prasījumus un izvirzītos argumentus.

Par lietas būtību

22 Prasītāja izvirza vienu pamatu, kas attiecas uz Regulas 2017/1001 58. panta 1. un 2. punkta pārkāpumu. Būtībā tā pārmet Apelācijas padomei, ka tā ir uzskatījusi, ka apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjoms nevar tikt pierādīts, ņemot vērā iesniegto pierādījumu nelielo pierādījuma

spēku, un ka tā tai ir pārmetusi, ka nav sniegti papildu paskaidrojumi, kā arī pietiekami izstrādātas savstarpējas norādes attiecībā uz visiem pierādījumiem, kas iesniegti tās argumentācijas pamatojumam.

23 *EUIPO* arī apgalvo, ka Apelācijas padome prasītājai ir uzlikusi nesamērīgu pierādīšanas pienākumu.

24 Tomēr *EUIPO* atsaucas uz to pierādījumu un argumentu nepieņemamību, kurus prasītāja ir izvirzījusi prasības pieteikuma 41. un 42. punktā un kuri pirmo reizi esot iesniegti Vispārējā tiesā.

25 Izskatāmajā lietā, lai sniegtu pierādījumus par apstrīdētās preču zīmes faktisku izmantošanu, prasītāja ir iesniegusi šādus pierādījumus:

– ekrānuzņēmums no tīmekļvietnes "company.lav.com.tr", kas datēts ar 2023. gada aprīli (1. pielikums);

– nedatētu fotogrāfiju izlase, kurā redzami šā sprieduma 5. punktā minēto preču, kas pieejamas pārdošanai, iepakojumi (2. pielikums);

– tīmekļvietnes "company.lav.com.tr" 2023. gada aprīļa ekrānuzņēmums, kurā ir atsauces uz dažādām publikācijām vairākos plašsaziņas līdzekļos (3. pielikums);

– no 2017. līdz 2022. gadam datētu faktūrrēķinu, iesaiņojuma satura sarakstu un citu komercdokumentu izlase (4.–9. pielikums);

– divi ar 2014. un 2023. gadu datēti preču katalogi, kuros ir vārds "lav" (10. un 11. pielikums);

– izraksts no Turcijas Komercreģistra 2014. gada 10. aprīļa biļetena par juridiskās personas – prasītājas šajā lietā – un *Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi* apvienošanos (12. pielikums).

26 Prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka apstrīdētā lēmuma 70. un 71. punktā ir pieļauta pretruna pamatojumā, jo, no vienas puses, Apelācijas padome ir norādījusi uz prasītājas un tās tiesību priekšteča, kas ir apstrīdētās preču zīmes īpašnieks, darbību stikla ražošanas nozarē un atsevišķu attiecīgo preču eksportu uz 140 valstīm, tostarp Spāniju un Franciju, kā arī uz tirdzniecības un pārdošanas biroja esamību Itālijā, un, no otras puses, tā paša lēmuma 72. punktā ir secinājusi, ka vienīgā skaidrā norāde attiecībā uz konkrēto teritoriju bija saistīta ar Turciju. Turklāt prasītāja norāda, ka attiecīgie katalogi, kas minēti 10. un 11. pielikumā, ietver norādes spāņu un franču valodā, un apgalvo, ka angļu un turku valodas ekskluzīva izmantošana katalogos ir pamatota ar vienas starptautiskai izplatīšanai paredzētas versijas esību.

27 Otrkārt, prasītāja būtībā apgalvo, ka dokumenti, kas iesniegti 4.–9. pielikumā, ir vairāki muitas dokumenti, kuros ir ietverta norāde par apstrīdētās preču zīmes izmantošanu, izmantojot elementu "lav", kas ir ietverts minētajos dokumentos, kuri adresēti sabiedrībām, kas iedibinātas visā Eiropas Savienībā. Turklāt tā norāda, ka visi faktūrrēķini ietver kopīgu norādi uz precēm, kuras aptver apstrīdētā preču zīme, ko identificē viena un tā paša lielo burtu "LV" tekstuāla struktūra un pēc tam – pirms konkrētas norādes uz attiecīgo preci – defise.

28 Trešķārt, prasītāja norāda, ka pavisam 2919 rindas ar norādi "LV" faktūrrēķinos attiecībā uz to preču pārdošanu, kuras aptver apstrīdētā preču zīme, aptver visu atbilstošo laikposmu un kopsumma pārsniedz 6,485 miljonus euro.

29 Ceturtkārt, prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka būtībā tā esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā, apstrīdētā lēmuma 76. punktā uzskatot, ka iesniegtie faktūrrēķini nepierāda, ka preces, kuras, kā apgalvots, ir aptvertas ar apstrīdēto preču zīmi, nekad netika piedāvātas nevienā Savienības tirdzniecības vietā, vēl jo mazāk – ka tās būtu iegādājies galapatērētājs, bez tam esot grūti noskaidrot, kad preces, kuras, kā tiek apgalvots, tika nosūtītas "uz Eiropu", faktiski tika pārdotas kādā mazumtirdzniecības vietā. Turklāt prasītāja norāda, ka Apelācijas padome esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pirmo reizi pirmstiesas stadijā uzskatot, ka prasītājai bija jāiesniedz pierādījumi par attiecīgo preču pārdošanu tieši galapatērētājiem.

30 Piektkārt, prasītāja apstrīd Apelācijas padomes vērtējumus, kas izriet no apstrīdētā lēmuma 82.–84. punkta, atbilstoši kuriem būtībā jāatzīst, ka faktūrrēķinā ietvertie preču kodi un apraksti var norādīt uz precēm, kas ir ietvertas katalogā un tiek tirgotas ar preču zīmi, kuras faktiskā izmantošana jāpierāda, bet šī situācija pati par sevi ir hipotētiska un acīmredzami nav līdzvērtīga pārliecinošam un objektīvam faktiskas un pietiekamas izmantošanas pierādījumam, kas nepieciešams, lai pierādītu faktisku izmantošanu.

31 Prasītāja uzskata, ka nebija saprātīgi tai likt noteikt saikni starp katru no 2919 rindām, kuras identificētas faktūrrēķinos un kurās minētas ar apstrīdēto preču zīmi aptvertās preces, ar katalogos ietvertajām norādēm un fotogrāfijām. Prasītāja apgalvo arī, ka pastāv preču apraksti, kas ir saistīti ar norādēm, kuras minētas 4.–9. pielikumā ietvertajos iesaiņojuma satura sarakstos. Šāds pienākums būtu ārkārtīgi smags un nepraktisks ierobežojums. Turklāt prasītāja būtībā apgalvo, ka Apelācijas padomei neesot bijis pamats ne atturēties no Anulēšanas nodaļas veiktās savstarpējo norāžu pārbaudes veikšanas, ne arī pašai to pārbaudīt savā analīzē.

32 Sestkārt, attiecībā uz apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjomu prasītāja uzskata, ka 4.–9. pielikumā sniegtie pierādījumi ietvēra lielu skaitu faktūrrēķinu, kas pats par sevi bija pietiekams, lai pierādītu no tā izrietošo pārdoto preču daudzumu un līdz ar to minētās preču zīmes izmantošanas apjomu.

33 Konkrētāk, prasītāja apgalvo, ka pārdevumu kopsummas izriet no attiecīgajā teritorijā reģistrētajiem saņēmējiem adresētajiem faktūrrēķiniem, un to apstiprina arī iesaiņojuma satura saraksti un to pamatojumam iesniegtie muitas dokumenti. Turklāt prasītāja uzskata, ka summas, par kurām izrakstīti faktūrrēķini euro valūtā, attiecas uz precēm, kas ietver elementu "lav".

34 *EUIPO* norāda, pirmām kārtām, ka Apelācijas padome, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā attiecībā uz faktūrrēķinu adresātiem un ka Apelācijas padome būtībā nav norādījusi, ka izmantošanai, lai to atzītu par ārēju izmantošanu, jābūt vērstai uz galapatērētājiem.

35 Otrām kārtām, attiecībā uz pierādīšanas pienākumu un apjomu *EUIPO* apgalvo, ka Apelācijas padome, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 35. un 36. punktā ir atzinusi, ka 4.–9. pielikumā ietvertie dokumenti lielā mērā ir skaidri un ietver preču kodus, kā arī norādes uz apstrīdēto preču zīmi, otrkārt, apstrīdētā lēmuma 49. un 50. punktā, ka faktūrrēķini un komercdokumenti liecina, ka minētās preču zīmes īpašnieks preces pārdeva vai ar viņa piekrišanu tās tika pārdotas dažādām vienībām vairākās Savienības dalībvalstīs, līdz ar to pierādījumi sniedza pietiekamas norādes par apgalvotās izmantošanas teritoriālo apjomu, treškārt, apstrīdētā lēmuma 53. punktā, ka

apstrīdētā preču zīme parādās norādē uz preci, kas ietverta faktūrrēķinos un komercdokumentos, katalogos un prasītājas tīmekļvietnes ekrānuzņēmumos un ka šīs preču zīmes izmantošana bija publiska, ārēja un acīmredzama faktiskajiem vai potenciālajiem preču klientiem, un, ceturtkārt, apstrīdētā lēmuma 64. punktā, ka iesniegtie katalogi liecina par apstrīdētās preču zīmes izmantošanu attiecībā uz to preču klāstu, kuras apzīmētas ar minēto preču zīmi.

36 Trešām kārtām, *EUIPO* konstatēja, ka apstrīdētā lēmuma 83., 84. un 87. punktā Apelācijas padome ir norādījusi gluži pretēji – ka prasītāja nav pierādījusi apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjomu, jo nav sniegusi paskaidrojumus vai pierādījumus, kas ļautu konstatēt skaidru saikni starp dažādos faktūrrēķinos norādītajām precīzajām precēm un atlikušajiem dokumentiem, tostarp dažādiem preču kodiem. Turklāt *EUIPO* norāda, ka Apelācijas padome esot uzskatījusi, ka savstarpējās norādes būtu varējušas piešķirt faktūrrēķiniem vajadzīgo pierādījuma spēku, kura trūkstot prasītājas apsvērumos, un ka Anulēšanas nodaļa esot lēmusi tikai uz varbūtību vai pieņēmumu pamata.

37 Šajā ziņā *EUIPO*, tāpat kā prasības pieteikumā prasītāja, uzsver, ka Vispārējā tiesa ir jau apstiprinājusi, ka rūpīgs preču kodu uz preču atveidojumiem fotogrāfijās un katalogos salīdzinājums, no vienas puses, un faktūrrēķinos, no otras puses, nav līdzvērtīgs vienkāršam varbūtības novērtējumam vai vienkāršam pieņēmumam, bet ietver racionālu un loģisku procesu faktiskas izmantošanas vērtējumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 17. jūlijs, *W. B. Studio /EUIPO – E.Land Italy* ("BF BELFE"), T-54/23, nav publicēts, EU:T:2024:481, 60. un 61. punkts). Turklāt *EUIPO* norāda, ka apstrīdētā lēmuma 79., 80., 82. un 83. punktā Apelācijas padome ir atzinusi Anulēšanas nodaļas veikto darbu un ir apstiprinājusi preču aprakstus, kas ietverti dokumentos, kuros iekļautas norādes uz apstrīdēto preču zīmi. Minētās norādes ietverot arī īsu preču aprakstu, kas ļauj faktūrrēķinos identificēt septiņus preču kodu piemērus, kas atbilstoši prasītājas Anulēšanas nodaļā un Apelācijas padomē sniegtajiem paskaidrojumiem var tikt asociēti ar katalogiem. Proti, 2023. gada 14. aprīļa apsvērumos par izmantošanas pierādījumu un 2024. gada 22. maija apsvērumos, atbildot uz apelāciju, prasītāja esot paskaidrojusi, ka norāžu numuri, kas minēti 10. pielikumā pievienotā kataloga 122.–127. lappusē, var savstarpēji norādīt uz faktūrrēķiniem. Tā esot iesniegusi arī to preču sarakstu, uz kurām ir norādes un kuras ir norādītas attēlos.

38 Šādos apstākļos, ceturtām kārtām, *EUIPO* uzskata, ka prasītājai nebija nekāda iemesla sniegt papildu paskaidrojumus, lai sasaistītu ikvienu faktūrrēķinos un preču katalogos minēto preci, līdz ar to Apelācijas padome šīs lietas īpašajos apstākļos esot noteikusi nesamērīgu pierādīšanas pienākumu Regulas 2017/1001 un 2022. gada 19. oktobra sprieduma *Louis Vuitton Malletier/ EUIPO – Wisniewski* (Šaha galdiņa motīva attēlojums II) (T-275/21, nav publicēts, EU:T:2022:654) 31. punkta izpratnē.

39 Tādēļ *EUIPO* atturējās iesniegt apsvērumus, atbildot uz citiem prasītājas argumentiem, un lūdza apstrīdēto lēmumu atcelt.

40 Atbilstoši Regulas 2017/1001 18. panta 1. punkta pirmajai daļai un 58. panta 1. punkta a) apakšpunktam Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieka tiesības tiek atzītas par atceltām, pamatojoties uz *EUIPO* iesniegtu pieteikumu, ja nepārtrauktā piecu gadu ilgā laikposmā preču zīme nav tikusi faktiski izmantota Savienībā saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta, un nav pamatotu iemeslu tās neizmantošanai.

41 Attiecībā uz faktiskas izmantošanas vērtējuma kritērijiem Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2018/625 (2018. gada 5. marts), ar ko papildina Regulu 2017/1001 un atceļ Deleģēto regulu (ES) 2017/1430 (OV 2018, L 104, 1. lpp.), 10. panta 3. punkts *mutatis mutandis* ir piemērojams atcelšanas procesiem saskaņā ar šīs pašas regulas 19. panta 1. punktu. Minētās Deleģētās regulas 10. panta 3. punktā ir paredzēts, ka izmantošanas pierādījumiem jāattiecas uz apstrīdētās preču zīmes izmantošanas vietu, ilgumu, apmēru un veidu.

42 Turklāt saskaņā ar Deleģētās regulas 2018/625 10. panta 4. punktu faktiskas izmantošanas pierādījums attiecas tikai uz tādu apstiprinošu dokumentu un priekšmetu iesniegšanu, kā, piemēram, iepakojumi, etiķetes, cenrāži, katalogi, faktūrrēķini, fotogrāfijas, laikrakstu sludinājumi, un Regulas 2017/1001 97. panta 1. punkta f) apakšpunktā minēto rakstveida paziņojumu iesniegšanu.

43 Preču zīmes atcelšanas procesā šīs preču zīmes īpašniekam principā jāpierāda minētās preču zīmes faktiska izmantošana (skat. spriedumu, 2019. gada 23. janvāris, *Klement/EUIPO*, C-698/17 P, nav publicēts, EU:C:2019:48, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Preču zīmes faktisko izmantošanu nevar pierādīt, pamatojoties uz varbūtībām vai pieņēmumiem, bet tā jāpierāda ar konkrētiem un objektīviem pierādījumiem par faktisku un pietiekamu preču zīmes izmantošanu attiecīgajā tirgū. Līdz ar to jāveic visaptverošs vērtējums, kurā ņemami vērā visi konkrētajā lietā nozīmīgie faktori un kas nozīmē noteiktu savstarpējo saistību starp šiem vērā ņemtajiem faktoriem (skat. spriedumu, 2020. gada 8. jūlijs, *Euroapotheca/EUIPO – General Nutrition Investment* ("GNC LIVE WELL"), T-686/19, nav publicēts, EU:T:2020:320, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Netiek prasīts, lai katrs pierādījums ietvertu informāciju par katru no četriem elementiem, par kuriem jāsniedz faktiskas izmantošanas pierādījumi, proti, izmantošanas vietu, ilgumu, veidu un apmēru. Pierādījumu kopums ļauj konstatēt pierādāmos faktus, lai gan katrs no šiem elementiem, aplūkots atsevišķi, būtu nepietiekams, lai pierādītu šo faktu pareizību (skat. spriedumu, 2019. gada 5. marts, *Meblo Trade/EUIPO – Meblo Int* ("MEBLO"), T-263/18, nav publicēts, EU:T:2019:134, 84. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt jautājums par to, vai preču zīme ir tikusi faktiski izmantota, jāvērtē visaptveroši, ņemot vērā visus pieejamos pierādījumus. Tātad katrs no pierādījumiem nav jāanalizē atsevišķi, bet tie jāanalizē kopīgi, lai identificētu visiespējamāko un visloģiskāko nozīmi (skat. spriedumu, 2013. gada 21. novembris, *Recaro*/ITSB – *Certino Mode* ("RECARO"), T-524/12, nav publicēts, EU:T:2013:604, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Vispirms, kā tas tika apstiprināts tiesas sēdē, ciktāl apstrīdētās preču zīmes izmantošanas ilgums, vieta, apmērs un veids šajā tiesvedībā netiek apšaubīti, jāizvērtē lietas dalībnieku iesniegtie pierādījumi un izvirzītie argumenti, ciktāl tie attiecas uz faktiskās izmantošanas apjomu un minētās preču zīmes īpašniekam noteikto šīs izmantošanas pierādīšanas pienākumu.

47 Šajos apstākļos jāatgādina, pirmkārt, ka lietas dalībnieku vidū nav strīda un ka no apstrīdētā lēmuma 6. un 40. punkta izriet, ka atbilstošais laikposms saistībā ar apstrīdētās preču zīmes izmantošanas ilgumu ir no 2017. gada 8. decembra līdz 2022. gada 7. decembrim.

48 Otrkārt, no apstrīdētā lēmuma 49. un 50. punkta izriet, ka prasītājas, kas ir ārpus Savienības, proti, Turcijā, iedibināta vienība, iesniegtie pierādījumi pierāda, ka tā vai citi izplatītāji ar tās piekrišanu ir pārdevuši tās preces dažādām vienībām vairākās Savienības dalībvalstīs, tostarp Vācijā, Austrijā,

Beļģijā, Bulgārijā, Horvātijā, Dānijā, Spānijā, Īrijā, Itālijā, Grieķijā, Ungārijā, Lietuvā, Maltā, Nīderlandē, Polijā, Čehijas Republikā, Rumānijā, Slovākijā un Zviedrijā un dažādos faktūrrēķinos un tirdzniecības dokumentos norādītā valūta galvenokārt bija euro.

49 Treškārt, attiecībā uz apstrīdētās preču zīmes izmantošanas veidu no apstrīdētā lēmuma 51.–64. punkta izriet, ka pierādījumi ietvēra pietiekamus minētās preču zīmes izmantošanas piemērus, lai varētu secināt, ka šī preču zīme tika izmantota attiecībā uz precēm kā to komerciālās izcelsmes norāde.

50 Ceturtkārt, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 51.–53. punktā uzskatīja, ka apstrīdētā preču zīme ir tikusi izmantota komercdarbībā kā preču zīme, it īpaši tāpēc, ka tā tikusi izmantota publiski, ārēji un acīmredzami attiecībā uz konkrēto preču faktiskajiem vai potenciālajiem klientiem Savienības teritorijā. Konkrētāk, Apelācijas padome secināja, ka ir pietiekami pierādīta acīmredzama saikne starp minēto izmantošanu kā komerciālās izcelsmes norādi un reklāmas līdzekli, no vienas puses, un 21. klasē ietilpstošajām precēm, kas ir prasības priekšmets, no otras puses.

51 Turklāt, piektkārt, apstrīdētā lēmuma 54.–62. punktā Apelācijas padome uzskatīja, ka prasītājas iesniegtie pierādījumi būtībā pierāda tāda apzīmējuma izmantošanu, kāds tas ir reģistrēts.

52 Tomēr attiecībā uz apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjomu Apelācijas padome – pretēji Anulēšanas nodaļai – uzskatīja, ka tā, pamatojoties uz pierādījumiem kopumā, nevarēja secināt, ka minētās preču zīmes faktiskā izmantošana ir pietiekami pierādīta attiecībā uz konkrētajām precēm, kas ir prasības priekšmets, un ka turklāt minēto izmantošanu šajā ziņā nevar pierādīt tikai ar varbūtībām vai pieņēmumiem.

53 Šajā ziņā, pirmkārt, attiecībā uz 10. un 11. pielikumā norādītajiem katalogiem Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 71.–73. punktā norādīja, ka tie ir piegādāti angļu un turku valodā, ka tie attiecas uz 2014. un 2023. gadu un ka tie skaidri parāda apstrīdēto preču zīmi vārdiskas preču zīmes vai grafiska apzīmējuma formā saistībā ar dažādām stikla precēm, bet nevar izdarīt nekādu secinājumu par šādas izmantošanas apjomu, jo būtu bijis grūti noteikt vietas, kurās katalogi tikuši drukāti vai publicēti, vai pierādīt to izplatīšanas vietas un raksturu. Turklāt Apelācijas padome secināja, ka ar katalogiem nav pierādīts, ka konkrētajā laikposmā un konkrētajā teritorijā attiecīgās preces faktiski būtu tikušas piedāvātas ar apstrīdēto preču zīmi. Šajā ziņā Apelācijas padome arī pārmeta prasītājai, ka tā nav iesniegusi papildu informāciju.

54 Otrkārt, Apelācijas padome uzskatīja, ka, protams, prasītājas iesniegtie pierādījumi lielā mērā ir balstīti uz 4.–9. pielikumā iesniegtajiem faktūrrēķiniem un komercdokumentiem, kas liecina par attiecīgo preču faktisko pārdošanu. Tomēr tā norādīja, ka šiem dokumentiem nav nepieciešamā pierādījuma spēka, jo būtībā nebija iespējams noteikt konkrētās preces, uz kurām attiecas dažādi preču kodi, kā arī to komerciālo apjomu, pārdošanas biežumu un ilgumu, un minētie faktūrrēķini nepierāda, ka preces, kas it kā ir apzīmētas ar apstrīdēto preču zīmi, jebkad būtu tikušas piedāvātas tirdzniecības vietā Savienībā un vēl jo mazāk – ka tās būtu iegādājies galapatērētājs. Turklāt Apelācijas padome pārmeta prasītājai, ka tā nav iesniegusi faktūrrēķinus par pārdošanu vietējiem izplatītājiem vai galapatērētājiem, labas kvalitātes preču fotogrāfijas mazumtirgotāja veikalos Savienības teritorijā vai arī katalogus vai jebkādus citus reklāmas materiālus, kas pierāda izmantošanu attiecībā uz Savienības patērētāju.

55 Šajā ziņā, treškārt, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 83. punktā būtībā ir pārmetusi prasītājai, ka tā, neņemot vērā Anulēšanas nodaļas norāžu izstrādi, nav sniegusi sīkāku informāciju par faktūrrēķinu saturu un tajos konkrēti minētajām precēm. Šī iemesla dēļ Apelācijas padome uzskatīja, ka prasītāja nevar izskaidrot skaidras, izteiktas un pierādītas saiknes esību, kas ļautu noskaidrot, kurām katalogos ietvertajām precēm ir kodu norādes, un ka no minētajiem kodiem nav iespējams izsecināt konkrētās preces, par kurām ir runa, un to izmantošanas apjomu. Apelācijas padome uzskatīja, ka šādu paskaidrojumu neesība mainot un vājinot faktūrrēķinu pierādījuma spēku. Apstrīdētā lēmuma 84. punktā tā arī uzskatīja, ka ar visiem iesniegtajiem pierādījumiem nepietiek, lai būtu pārliecinošs un objektīvs faktiskās izmantošanas pierādījumu kopums. Turklāt Apelācijas padome norādīja, ka minētais kopums neatbilstot prasībām, kas nepieciešamas apstrīdētās preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādīšanai. Līdz ar to Apelācijas padome uzskatīja, ka būtībā tā bija spiesta ierobežot savu pārbaudi, jo, tā kā trūka pārliecinošu pierādījumu, to nevarēja balstīt uz pieņēmumiem vai varbūtībām.

56 Visbeidzot, ceturtkārt, apstrīdētā lēmuma 85. punktā Apelācijas padome pārmeta prasītājai, ka tā ir iesniegusi tik ļoti zemas kvalitātes dokumentus, ka to lasīšana un izpratne bija apgrūtināta, un minētā lēmuma 86. punktā – ka tā ir iesniegusi faktūrrēķinus, kuros ietverti preču kodi bez elementa "lv-", kas norāda uz apstrīdēto preču zīmi. Līdz ar to Apelācijas padome uzskatīja, ka faktūrrēķinā norādītās kopsummas neatbilst ar minēto preču zīmi aptverto preču ekskluzīvai pārdošanai.

57 Atbilstoši judikatūrai un kā izriet no šā sprieduma 43.–45. punkta, lai gan pierādījuma spēks ir ierobežots, jo, aplūkojot to atsevišķi, tas skaidri nepierāda, vai un kā attiecīgās preces ir laistas tirgū, lai gan šis pierādījums līdz ar to pats par sevi nav izšķirošs, to tomēr var ņemt vērā, visaptveroši novērtējot izmantošanas faktisko raksturu. Tā tas ir, piemēram, ja šo elementu apstiprina citi konkrētajā lietā būtiskie faktori (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 6. marts, *Anapurna*/ITSB – *Annapurna* ("ANNAPURNA"), T-71/13, nav publicēts, EU:T:2014:105, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

58 Šajā lietā, pirmām kārtām, jānorāda, ka Apelācijas padome varēja viegli pārbaudīt visus prasītājas iesniegtos pierādījumus un uz šī pamata pamatoti noteikt apstrīdētās preču zīmes ilgumu, vietu un izmantošanu. Konkrētāk, apstrīdētā lēmuma 35. un 36. punktā Apelācijas padome ir apstiprinājusi, ka 4.–9. pielikumā ietvertie dokumenti lielā mērā ir skaidri un ietver preču kodus, kā arī norādes uz apstrīdēto preču zīmi. Turklāt Apelācijas padome arī uzskatīja, ka iesniegtajos dokumentos ietvertā pamatinformācija ir skaidra un saprotama, un tas lielā mērā padara to par skaidri izteiktu un pietiekamu šīs tiesvedības mērķiem.

59 Tādējādi Apelācijas padome savā pamatojumā ir nonākusi pretrunās, apstrīdētā lēmuma 84.–86. punktā pārmetot prasītājai, ka tā ir iesniegusi zemas kvalitātes pierādījumus, kas nav pārliecinoši un objektīvi pierādījumi par apstrīdētās preču zīmes izmantošanu.

60 Otrām kārtām, apstrīdētajā lēmumā Apelācijas padome ir arī pieļāvusi pretrunas pamatojumā, minētā lēmuma 72. un 73. punktā secinot, ka 10. un 11. pielikumā iesniegtie katalogi nepierāda, ka attiecīgās preces faktiski tika piedāvātas pārdošanai konkrētajā teritorijā, kamēr iepriekš šī paša lēmuma 70. un 71. punktā, pamatojoties uz minētajiem katalogiem, tā bija konstatējusi, ka prasītāja darbojas stikla ražošanas nozarē un eksportēja savas preces uz 140 valstīm, tostarp Savienības dalībvalstīm, turklāt tā konstatēja arī, ka daļas no minēto preču tirdzniecības un pārdošanas birojs atrodas Itālijā.

61 Trešām kārtām, pretēji tam, ko apgalvo *EUIPO*, no apstrīdētā lēmuma 76. punkta izriet, ka Apelācijas padome kā apstrīdētās preču zīmes izmantošanas pierādījumu vēlējās izvirzīt jebkādu pierādījumu, kas ļautu pierādīt attiecīgo preču pārdošanu galapatērētājiem Savienības teritorijā. Ja tiktu uzskatīts, ka preču zīmes ārēju izmantošanu judikatūras izpratnē noteikti veido uz galapatērētājiem vērsta izmantošana, tas nozīmētu, ka tiktu izslēgtas vienīgi attiecībās starp sabiedrībām izmantotās preču zīmes, uz kurām attiecas Regulā 2017/1001 paredzētā aizsardzība. Konkrētā sabiedrības daļa, kurai preču zīmes ir paredzētas, ietver ne tikai galapatērētājus, bet arī speciālistus, rūpnieciskos un citus profesionālos lietotājus (skat. spriedumu, 2023. gada 1. marts, *Worldwide Brands/EUIPO – Wan* ("CAMEL"), T-552/21, nav publicēts, EU:T:2023:98, 88. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Tādējādi Apelācijas padome ir pieļāvusi tiesību kļūdu, būtībā uzliekot prasītājai pienākumu sniegt pierādījumus par attiecīgo preču pārdošanu galapatērētājiem kā apstrīdētās preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījumu. No tā izriet arī tas, ka pierādījumiem par attiecīgo preču pārdošanu galapatērētājiem nav nozīmes šajā lietā, līdz ar to jānoraida pierādījumi un argumenti, ko prasītāja izvirzījusi prasības pieteikuma 41. un 42. punktā, un par to pieņemamību nav jālemj.

63 Ceturtām kārtām, jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 88. punktā Apelācijas padome secināja, ka lietas materiālos nav pietiekamu pierādījumu – pat aplūkojot tos kopā –, kas ļautu secināt apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjomu attiecībā uz konkrētajām precēm.

64 Šajā ziņā, pirmkārt, protams, 10. un 11. pielikums neļauj skaidri un nepārprotami pierādīt apstrīdētās preču zīmes izmantošanu konkrētajā teritorijā un atbilstošajā laikposmā. Tomēr atbilstoši judikatūrai jāuzskata, ka preces komerciālā dzīve principā ilgst noteiktu periodu un izmantošanas turpināšanās ir daļa no norādēm, kas jāņem vērā, lai pierādītu, ka izmantošana bija objektīvi paredzēta, lai radītu vai saglabātu tirgus daļu – dokumenti, kas neattiecas uz konkrēto laikposmu un nebūt nav tādi, kas nerada interesi, jāņem vērā un jāvērtē kopsakarā ar pārējiem pierādījumiem, jo tie var sniegt pierādījumus par preču zīmes reālu un faktisku izmantošanu komercdarbībā (skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūnijs, *Polytetra*/ITSB – *EI du Pont de Nemours* ("POLYTETRAFLON"), T-660/11, EU:T:2015:387, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

65 Šajā lietā, kā Apelācijas padome pamatoti ir norādījusi apstrīdētā lēmuma 53. punktā, 10. un 11. pielikumā ir pierādīta apstrīdētās preču zīmes acīmredzama un ārēja izmantošana komercdarbībā no 2014. līdz 2023. gadam, proti, laikposmā, kas ir ilgāks un plašāks nekā atbilstošais laikposms, un tas ir uzskatāms par atbilstošu norādi, izvērtējot izmantošanas apjomu šīs lietas apstākļos. No minētā izriet, ka Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, jo izmantošanas apjoma izvērtējumā nav veikusi saprātīgu un visaptverošu 10. un 11. pielikuma pārbaudi kopā ar visām atbilstošajām norādēm un elementiem, kas izriet no 4.–9. pielikuma.

66 Otrkārt, apstrīdētā lēmuma 49. un 50. punktā Apelācijas padome uzskatīja, ka visi faktūrrēķini un komercdokumenti liecina, ka prasītāja attiecīgās preces ir pārdevusi vai ar tās piekrišanu tās tika pārdotas dažādām vienībām vairākās Savienības dalībvalstīs un ka šie pierādījumi sniedz pietiekamas norādes attiecībā uz apgalvotās izmantošanas teritoriālo apjomu. Turklāt minētā lēmuma 53. punktā Apelācijas padome apstiprināja, ka apstrīdētā preču zīme parādās faktūrrēķinos un komercdokumentos ietvertajā preču norādē, prasītājas interneta vietnes katalogos un ekrānuzņēmumos un ka apstrīdētās preču zīmes izmantošana ir publiska, ārēja un Savienības sabiedrībai acīmredzama. Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma 64. punktā Apelācijas padome secināja, ka katalogi liecina par apstrīdētās preču zīmes izmantošanu attiecībā uz preču klāstu, ko šī preču zīme aptver.

67 No *EUIPO* lietas materiāliem izriet, ka prasītāja ir iesniegusi faktūrrēķinus 902 lappušu apjomā par daudzu ar apstrīdēto preču zīmi aptverto preču pārdošanu, un lielākā daļa no norādēm uz šīm precēm ir tieši saistītas ar apstrīdēto preču zīmi, jo pirms attiecīgās preces koda ir izmantots elements "lv", un to var noteikt, salīdzinot ar 10. un 11. pielikumā norādītajiem katalogiem.

68 Šīs lietas apstākļos būtu nesamērīgi uzskatīt, ka uzņēmuma tirgotās preces nevar tikt tieši atzītas ar to preces kodu preču ražotāja katalogos, jo esot bijis neiespējami noteikt minēto katalogu iespiešanas vietu un to faktisko izplatīšanu attiecīgajā teritorijā atbilstošajā laikposmā. Turklāt, kā izriet no šā sprieduma 64. punktā minētās judikatūras, tas, ka preces tiek piedāvātas pārdošanai ilgākā laikposmā nekā atbilstošais laikposms, tieši pastiprina argumentus par labu apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjomam.

69 Treškārt, kā izriet no šā sprieduma 37. punktā minētās judikatūras un no pastāvīgās judikatūras, rūpīgs preču kodu salīdzinājums uz preču atveidojumiem fotogrāfijās un katalogos, no vienas puses, un faktūrrēķinos, no otras puses, nav līdzvērtīgs vienkāršam varbūtības novērtējumam vai vienkāršam pieņēmumam, bet ietver racionālu un loģisku procesu faktiskas izmantošanas vērtējumā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2022. gada 27. aprīlis, *LG Electronics/EUIPO – Anferlux-Electrodomésticos* ("SmartThinQ"), T-181/21, nav publicēts, EU:T:2022:247, 91. punkts; 2023. gada 6. septembris, *Weider Germany/EUIPO – Den i Nosht* ("YIPPIE!"), T-45/22, nav publicēts, EU:T:2023:513, 42. punkts, un 2024. gada 17. jūlijs, *W. B. Studio/EUIPO – E.Land Italy* ("BELFE"), T-50/23, nav publicēts, EU:T:2024:480, 60. un 61. punkts). Šajā ziņā prasītāja tiesas sēdē pamatoti norādīja, ka Apelācijas padome un *a fortiori* Anulēšanas nodaļa nav pārsniegušas pilnvaras, pēc savas ierosmes vai visaptveroši novērtēdamas tām iesniegtos pierādījumus, nosakot saikni starp preču atveidojumiem fotogrāfijās un katalogos, no vienas puses, un šo pašu preču faktūrrēķiniem, no otras puses, pamatojoties uz attiecīgajām norādēm uz preču kodiem, kas izrādījās identiski (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 17. jūlijs, *BF BELFE*, T-54/23, nav publicēts, EU:T:2024:481, 61. punkts).

70 Tādējādi Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, apstrīdētā lēmuma 87. punktā uzskatot, ka Anulēšanas nodaļa vērtējumu par apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjomu ir balstījusi uz secinājumiem, kas izdarīti par iesniegtajiem pierādījumiem, pilnībā nezinot to saturu, un ka līdz ar to tā ir lēmusi, pamatojoties uz varbūtībām vai pieņēmumiem.

71 It īpaši, pirmkārt, no apstrīdētā lēmuma 81. un 82. punkta un, otrkārt, no prasītājas 2023. gada 14. aprīļa apsvērumu par izmantošanas pierādījumiem 11.–13. lappuses un 2024. gada 22. maija apsvērumu, atbildot uz apelāciju, 12. un 13. lappuses izriet, ka tā ir norādījusi un paskaidrojusi Anulēšanas nodaļai un Apelācijas padomei, ka 10. pielikumā ietvertā kataloga 122. un 127. lappusē norādītie preču norāžu numuri var savstarpēji norādīt uz faktūrrēķiniem un ka tā ir iesniegusi to preču sarakstu, uz kurām ir norādes un kuras ir norādītas attēlos. Turklāt jānorāda, ka Apelācijas padome nav arī skaidri un pietiekami pamatojusi iemeslus, kuru dēļ tā ir atkāpusies no Anulēšanas nodaļas vērtējumiem, un ir atspēkojusi pēdējās minētās veikto savstarpējo norāžu pamatotību, kas tai, pamatojoties uz elementiem, kurus tā bija uzskatījusi par konkrētiem un būtiskiem, ļāva raksturot apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjomu. Līdz ar to Apelācijas padome lēmumā nav arī norādījusi pamatojumu.

72 Tādējādi, ceturtkārt, no apstrīdētā lēmuma 81.–83. punkta izriet, ka paskaidrojumi, ko prasītāja sniegusi Anulēšanas nodaļā un pēc tam Apelācijas padomē, varēja uzsvērt vairāku šā sprieduma 5. punktā minēto preču pārdošanu atbilstošajā laikposmā un tādā apjomā un apmērā, kas ir pietiekami liels, lai secinātu apstrīdētās preču zīmes turpinātu, faktisku un ilgstošu izmantošanu saistībā ar konkrētajām precēm atbilstoši judikatūrai, saskaņā ar kuru preču zīme ir faktiski

izmantota Regulas 2017/1001 58. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē, ja tā tiek izmantota atbilstoši tās pamatfunkcijai garantēt to preču vai pakalpojumu izcelsmi, attiecībā uz kurām tā reģistrēta, lai radītu vai saglabātu šo preču vai pakalpojumu noietu, izslēdzot simboliska rakstura izmantošanu, kuras vienīgais mērķis ir saglabāt ar preču zīmi piešķirtās tiesības (spriedums, 2019. gada 3. jūlijs, *Viridis Pharmaceutical/EUIPO*, C-668/17 P, EU:C:2019:557, 38. punkts; pēc analoģijas skat. arī spriedumu, 2003. gada 11. marts, *Ansul*, C-40/01, EU:C:2003:145, 43. punkts).

73 Katrā ziņā no 4.–9. pielikuma skaidri izriet, kā to apgalvo prasītāja, ka ar apstrīdēto preču zīmi aptvertās preces attiecīgajā teritorijā tika pārdotas no 2017. līdz 2022. gadam. Proti, atbilstoši prasītājas argumentiem var konstatēt, ka faktūrrēķinos ir 2919 rindas ar norādi "LV", kas tādējādi, kā izriet no šā sprieduma 67. punkta, attiecas uz to prasītājas tirgoto preču pārdošanu, kuru kopsumma pārsniedz 6,485 miljonus EUR, un aptver atbilstošo laikposmu.

74 Turklāt, apstrīdētā lēmuma 72. un 83. punktā pārmetot prasītājai, ka tā ir apzināti atturējusies iesniegt papildu informāciju vai apzināti nolēmusi nesniegt sīkāku informāciju par precīzām norādēm, kas ietvertas faktūrrēķinos, Apelācijas padome, kā izriet no minētā lēmuma 73.–85. punkta, ir vēlējusies noteikt prasītājai pienākumu izstrādāt savstarpējās norādes attiecībā uz visām 2919 faktūrrēķinu rindām ar katru no atbilstošajām precēm, kas ir ietvertas katalogos. Turklāt, kā tika apstiprināts tiesas sēdē, Apelācijas padome nav lūgusi nekādu papildu informāciju vai paskaidrojumus, līdz ar to tā nevar pārmest prasītājai jebkādu tīšu atturēšanos sniegt pierādījumus vai faktus, kā tas, pēc tās domām, tai bija jādara. Tomēr Apelācijas padome pamatoti varēja novērtēt apstrīdētās preču zīmes faktiskās izmantošanas apjomu, pamatojoties uz visiem tai iesniegtajiem pierādījumiem, aplūkojot tos kopumā, vai pamatojoties uz dažādām norādēm, kas sniegtas secīgos tās pārbaudes posmos, vai arī pamatojoties uz norādēm, kuras prasītāja bija sniegusi secīgajos procesuālajos rakstos un kuras bija pārņēmusi Anulēšanas nodaļa.

75 Līdz ar to šādos apstākļos jāuzskata, pirmkārt, ka Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā attiecībā uz to pierādījumu pārbaudes apjomu, kurus prasītāja iesniegusi, lai pierādītu apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjomu, un, otrkārt, ka tā ir vēlējusies noteikt prasītājai pārmērīgu prasību attiecībā uz pierādījumu kvalitāti un nesamērīgu pierādīšanas pienākumu atcelšanas procesā saistībā ar faktiskas izmantošanas neesamību.

76 Šajā ziņā, piektkārt, protams, principā minētās preču zīmes faktiska izmantošana pēc savas ierosmes jāpierāda nevis *EUIPO*, bet gan apstrīdētās preču zīmes īpašniekam (spriedums, 2013. gada 26. septembris, *Centrotherm Systemtechnik*/ITSB un *centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 63. punkts). Tomēr, kā atgādināts šā sprieduma 42. punktā, lai pieradītu faktisku izmantošanu, iesniedz tikai tādus apstiprinošos dokumentus un priekšmetus kā cenrāži, katalogi vai faktūrrēķini, kā tas ir šajā lietā.

77 Turklāt saskaņā ar šā sprieduma 44. punktā minēto judikatūru faktiskas izmantošanas pierādījumiem jābūt balstītiem uz konkrētiem un objektīviem pierādījumiem par faktisku un pietiekamu preču zīmes izmantošanu attiecīgajā tirgū. Tomēr šī prasība par pārliecinošiem pierādījumiem nevar būt ne pamats nesamērīgam vai pārmērīgam pierādīšanas pienākumam, ne arī būt pamatota ar stingrākām pierādījumu kvalitātes prasībām nekā judikatūrā atgādinātie nosacījumi attiecībā uz Regulas 2017/1001 18. panta 1. punktu un 58. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

78 Iesākumā – vispirms jānoraida *EUIPO* atbildes rakstā norādītā argumentācija, kas būtībā ir balstīta uz atziņām, kuras gūtas no 2022. gada 5. oktobra sprieduma *Puma/EUIPO – CMS* ("CMS Italy") (T-711/20, nav publicēts, EU:T:2022:604) attiecībā uz procesu par kaitējumu reputācijai uz Regulas 2017/1001 8. panta 5. punkta pamata, kurš ir autonoms salīdzinājumā ar šo tiesvedību un kura īpašās prasības nevar tikt aplūkotas līdzvērtīgi.

79 Izskatāmajā lietā Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 83. punktā ir izmantojusi ļoti stingru pieeju, pieprasot prasītājai noteikt skaidru saikni starp dažādiem faktūrrēķinu kodiem un attiecīgajām precēm, kas būtu "izskaidrota, izteikta un pierādīta". Taču Apelācijas padome, nepieļaujot tiesību kļūdu, atcelšanas procesā, kas balstīts uz Regulas 2017/1001 18. panta 1. punktu un 58. panta 1. punkta a) apakšpunktu, nevar noteikt tādu pierādījumu kvalitātes prasību, kura pārsniedz faktiskās un pietiekamas izmantošanas pierādījumu pieļaujamo slieksni, kas būtu apstiprināts ar pietiekamiem pierādījumiem vai pietiekamu netiešu pierādījumu kopumu, kuri izriet no dažādu atbilstošo faktoru savstarpējās atkarības šā sprieduma 44. un 45. punktā minētās judikatūras izpratnē.

80 Sestkārt, jāatgādina, kā *EUIPO* to dara atbildes rakstā (skat. šā sprieduma 38. punktu), ka, piemērojot tiesiskās prasības attiecībā uz īpašnieka pierādīšanas pienākumu preču zīmes atcelšanas procesā, lai pierādītu apstrīdētās preču zīmes faktisku izmantošanu, tam nevajadzētu uzlikt nesamērīgu pierādīšanas pienākumu.

81 Proti, nesamērīgs vai pārmērīgs pierādīšanas pienākums var pārkāpt tiesības uz labu pārvaldību, kas ir viens no Savienības vispārīgajiem tiesību principiem un ir paredzēts arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2022. gada 19. oktobris, Šaha galdiņa motīva attēlojums II, T-275/21, nav publicēts, EU:T:2022:654, 31. punkts; 2024. gada 6. marts, *Lidl Stiftung/EUIPO – MHCS* (Oranžas krāsas tonis), T-652/22, nav publicēts, EU:T:2024:152, 87. punkts, un rīkojums, 2025. gada 1. jūlijs, *Santos/EUIPO* (Citrusaugļu sulas spiedes forma), T-668/24, nav publicēts, EU:T:2025:668, 31. punkts).

82 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, jākonstatē, ka, pirmkārt, kā izriet no šā sprieduma 58.–60. punkta, Apelācijas padome apstrīdētajā lēmumā ir pieļāvusi vairākas pretrunas pamatojumā, otrkārt, kā izriet no šā sprieduma 67.–75. punkta, Apelācijas padome ir pieļāvusi vairākas kļūdas vērtējumā un tiesību kļūdas attiecībā uz pierādījumu saistībā ar apstrīdētās preču zīmes izmantošanas apjomu pārbaudi un, treškārt, šī iemesla dēļ tā noteikusi prasītājai pārmērīgu prasību par pierādījumu kvalitāti un līdz ar to nesamērīgu pierādīšanas pienākumu, pārkāpjot Regulas 2017/1001 18. panta 1. punktu un 58. panta 1. punkta a) apakšpunktu, tādēļ prasītājas vienīgais pamats jāapmierina un apstrīdētais lēmums jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

83 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

84 Tā kā apstrīdētais lēmums ir atcelts, *EUIPO* jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies prasītājai, atbilstoši tās izvirzītajiem prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas ceturtās padomes 2024. gada 22. augusta lēmumu lietā R 214/2024-4.**

2) ***EUIPO* sedz savus, kā arī atlīdzina *Gürok Turizm ve Madencilik AŞ* tiesāšanās izdevumus.**

Škvařilová-Pelzl Nõmm Kukovec

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2025. gada 19. novembrī.

[Paraksti]